

Калі ехаць з Гродна ў бок Сапоцкіна і Аўгустоўскага канала, можна ўбачыць справа ад дарогі касцёл у Адамавічах. Белая святыня вельмі прыгожа вылучаецца сярод маляўнічых зялёных пагоркаў Прынёмання.

Адамавіцкая парафія ўжо амаль урасла ў Гродна. Да таго ж, мясцовасць заўжды была цесна звязана з горадам. Гэтыя землі з даўніх часоў належалі рамеснай цэхавай эліце Гродна і гарадскому патрыцыяту. Ад прозвішчаў высокапастаўленых гродзенцаў і ўзніклі паселішчы Адамавічы і Міцкевічы. † Некаторыя прадстаўнікі рода Адамовічаў адыгрывалі значную ролю ў жыцці горада і нават займалі пасаду бурмістра. Зразумела, што яны павінны былі прыняць каталіцтва ў ліку першых. Таму не выклікае здзіўлення, што ў XVII стагоддзі манахіні ордэна св. Клары (бернардынкі) заснавалі ў Адамавічах невялікую драўляную каплічку. Перапіс 1677 года згадвае ў тутэйшым касцёле цудадзейны абраз Маці Божай Адамавіцкай.

Парафіі ў Адамавічах не было яшчэ ў канцы XVIII стагоддзя, а навакольныя вёскі фармальна адносіліся да парафіі ў Гожа. Большасць рыма-католікаў наведвалі касцёлы Гродна, а грэка-католікі маліліся ў святынях у Балі ці Лабне. Пасля 1795 года Гожа апынулася ў складзе Расіі, а Адамавічы – у Прусіі. Нямецкія ўлады запатрабавалі стварыць асобную каталіцкую парафію. Так паўстала парафія ў Адамавічах.

Спачатку службы адбываліся ў каплічцы бернардынак. Парафіі было выдзелена 9 валок зямлі, а таксама зямля пад могілкі. Пазней збудавана плябанія. Касцёл наведвалі гродзенскія мяшчане, якія мелі ўласнасць на левым беразе Нёмана. Бліжэй сярэдзіны XIX стагоддзя парафія стала дастаткова вялікай.

У яе ўваходзілі двары Караліно і Лабна, ваколіца Падлабенне і больш дзесятка вёсак, у тым ліку Ласосна, Адамавічы, Польшыя Багатыры, Пушкары, Салаўі.

Гісторыя будаўніцтва касцёла цягнулася больш за дзесяць гадоў. Спачатку абмяркоўвалася магчымасць пабудовы драўлянай святыні, аднак Касцёльны Дазор вельмі хацеў касцёл з цэглы. Конкурс на пабудову храма абвяшчалі тройчы, але за прапанаваныя сродкі ніхто не хацеў брацца. У выніку будоўлю “гаспадарчым спосабам” пачаў сам Спірыдон Гансоўскі, уладальнік Караліно і кіраўнік Касцёльнага Дазору.

Мураваны касцёл Унебаўзяцця Найсвяцейшай Панны Марыі быў узведзены ў 1854 годзе. Святыня ў стылі позняга класіцызму абнесена бутавай агароджай з вуглавымі капліцамі і трохслупнай брамай, абсаджанай невялікім скверам. Аб’ёмнапрасторавая кампазіцыя храма спалучае прамавугольны асноўны аб’ём з квадратнай званіцай над яго галоўным фасадом. Унутраная прастора падзелена аркавымі прасветамі на малітоўную

залу ды апсіды з бакавымі закрыстыямі і хорамі.

Жыхары Адамавіч, як і мясцовыя пробашчы, заўжды вылучаліся патрыятызмам і палітычнай актыўнасцю. Так у канцы XIX – пачатку XX стагоддзя святароў неаднойчы штрафавалі за спавяданне былых уніятаў, падазравалі ў малітвах за адраджэнне былой Рэчы Паспалітай. У 1905 годзе пляц перад касцёлам неаднойчы быў месцам выступленняў аратараў сацыялістаў, якія заклікалі парафіян змагацца з царызмам. Аднак касцёл не пераставаў дзейнічаць.

Пасля Другой сусветнай вайны святыня была часткова знішчана, але адноўлена ў 1990-ых гадах. Сёння яна ўключана ў Дзяржаўны спіс гісторыка-культурных каштоўнасцей Рэспублікі Беларусь.